

lám, asszony narancslével, csak kézi kötésű pulóverekből öltözködik. Ez jellemző rám, először a konyha falán láttam meg árnyékomat, még ma is előttem van, és kezdtem a nyavalyás ingemet kigombolni. Még hátra van minden, azonosítom képzelődéseim termékeit, mindig azt mondom, mennyire örülök, mintha ezzel valami különös, változékony bánatot ápolnék, melyet, mint simára sodort kavicsot, végigjártatok a légutaimon. Megnézem az első madarat, higgadtan elhatározom, vigyázok az életére.

AZ EMLÉK ELSŐ ÓRÁJA

Megmondom én, nem gondoltam semmire, a kezem reszketett, akár a nagybögős kutyája az elvetemült húrok között. Pocsék nadrágom még ment is az alkalomhoz, gyűrődések, redők, az évek alatt rám rakódott por húzni kezdte a fejem. Azt a fejemet, ami épp oly gördülékeny, mint lehengethető vagy átdobható egy postakocsi mögött parkoló zsiguli fölött. A postán sok levél van, addig-addig az enyém is előkerül. Volt rajta bélyeg is, sok érzékeny recével. Szomjas lettem, tehát a sivatagban vagyok. Szám fanyar és keserű ízei összefolytak könnyeimmel. És akkor gondoltam először, engem is el lehet pusztítani, ki lehet állítani formalinban a Tépjük Szét Egymás Idegeit című kiállításon. Ezért a mutatványért húszezer forintot fizetnek, amit halálom után bármibe befektethetek, például egy keskeny heverőbe. Most azon próbálok életben maradni. Nehéz, tudjátok-e? Tudom-e? Kiálltam az utcára egy virágcsokorral és vártam, hogy elkérje valaki, hogy azt mondja: *köszí, csaó*. Csak egy kutya futott felém, belémharapott. Mikor kiemelte combomból tűhegyes fogait, azt mondta: *köszí, csaó*. Folyt belőlem a vér és ittam pár konyakot, de nem a tüzéért, csak a felszolgáló közömbösségét akartam látni vagy a helyiség durvaságát, mely búcsúra készítet majd, hogy kihulljanak ölemből finom ujjai, hogy minden szóval vékonyabb legyek, oly vékony, hogy ma már rejtve hordhat illatos hajszálai között.